

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον και τέταρτον αριθμούμεν χρόνον,
κι' Έδρα τὸ Πτολιεθρον εὐκλεῶν ἀγῶνων.

Ίσυνου δεκάτη τετάρτη.
ἀλλαγὴ ἑστὼν Συνῶρον τὸν Χάρτην.

**Φαδουλῆς με ῥητορείαν
πρὸς τὴν μάμμιν Βικτωρίαν.**

β.—"Ανασσα και Παντάνασσα, γρηῃ πρωτομαστῖρισσ
και γκρὸν Αὐτοκρατορίσσα,
ἄλλα κι' ἐγὼ τὴν δόξαν σου πρηγῆς νὰ προσκυνήσω
και νὰ σὲ προσφωνήσω.

Δίξου κι' ἐμὲ τὸν ταπεινὸν
πολιμαρχὸν τῶν Ἀθηνῶν,
λευκία δὲ, μειλίχιος, ὠραία κι' εὐμειδῆς
πίνευ' ἐκ τοῦ Θρόνου σου κι' ἐνζ μικρὸν νὰ ὄῃς,
ἀβι κι' αὐτὸν τὸν στέφανον, στολῆ τῆς οἰκουμένης,
καυκασιου τακμήριον τῆς γῆς τῆς φημισμένης.

Ἐμπρὸς ἑστὼν Θρόνον τὸν χρυσὸν
λαοὺς καθυποτάσσεις,
Ἡπειρῶν δὲ και θαλασσῶν
περιφανῶς ἀνάσσεις.

Μὲ τὰ βασιλεία, γρηραία,
τὸν κόσμον συγκλονίζεις,
τὰ στέλλεις και ἑστὼν Παιραία
γῆ νὰ μᾶς δακμονίζης.

αὐτὸν νὰ τὰ βλέπωμε κι' ἐμεῖς, πὺ χάσκομ' ἐκαὶ πέρκα,
καὶ νὰ τοιλιπορῶζωμε :
ἑταίρας ἀρμάδες νῆχαμε, δὲν θὰ περνοῦσε μίρα
χωρὶς νὰ βομβαρδίζωμε».

αὐτὴν, μεγάλη Δίσποινα δικρότων και τρικρότων,
ἡ μοιζεις τὸν Δύγειρο και τὸν Ἀποσπερίτη,
ἡρε, σεπτὴ Βασίλισσα τῶν Ἰρλανδῶν και Σκώτων,
οὐ μὲ γάμπαις τριγωνοῦν δλόγωμας ἑστὴν Κρήτη,
ἡ ἐλλογιγόνται γι' αὐταῖς Χανομισσαις κυράδες
ἡ γῆ τὸς Μουσουμάνους τὸν δὲν δινου δρὸ παράδες.

Ἑτὸς χίλια ὀκτακῶσα κι' ἑννενήκοντα ἐπτὰ,
πατατράκα Στρατοπέδων και πλῆμμύρ' ἀπὸ λειπτά.

Τέσσαρα κι' ἑννεῖντα και πεντακόδ' ἀκόμα,
οἱ Γέγκηκδες βερῖζουν τὸν Θεσσαλὸν τὸ χῶμα.

Τῆς ράτσας τῆς Βασιλικῆς
τὸ μεγαλειὸν σώξεις,
οὐ μὴν κι' Ἀσίας κι' Ἀφρικῆς
περιφανῶς δεσπόξεις.

Κυρία τῶν Ὀκεανῶν
βριθεῖς στρογγύλων στερλινῶν,
πὺ χάσκει δι' αὐτάς πονῶν
κάθε πολίμαρχος πεινῶν
τῶν νεωτέρων Ἀθηνῶν.

Ἐυπνεξ τὰ ζημερώματτα,
κομμασ' ἐν ἡσυχία,
κι' ἔχεις ἀνθρώπων στρώματα
κι' ἀδαμαντορυχία,
κι' ἀδάμαντες πολύτιμοι τὸ Στέμμα σου στολιζου
κι' ἀστράφτου και γυαλλίζου,
κι' ἐξ ὄλων τιμιώτερος φωτοβολαί ἑστὼν Θρόνον
δ ἀσφειρος τῆς ἀρετῆς τῶν σεβαστῶν σου χρόνων.

Χαῖρε, σεπτὴ Βασίλισσα, πὺ γίμισσε τοὺς Θρόνου
μὲ δις και τρεῖς ἐγγῶνος.
Χαῖρε, σεπτὴ Βασίλισσα,
μὰ κύταξε κι' ἰμένα...
πολλαῖς φοραῖς ὠμίλησα
ἑστὸς Ἑλλῆνας γῆα σένα.

Νὰ Σύνταγμα, τοὺς ἔλεγα, και τόπος μὲ φορὰ
μὲ μπόλικο παρὰ.

Νὰ Σύνταγμα, τοὺς ἔλεγα, διαβόλου ἀκυλολόγι,
πὺ πάει σὰν ρωλόγι.

Νὰ Σύνταγμα, τοὺς ἔλεγα, τῶν Τόσεων κι' Οὐλίγων,
τρέ κόμ ἐλ φὸ πολίτευμα και τῶν πολλῶν κι' ὀλίγων.

Νὰ Σύνταγμα, τοὺς ἔλεγα, πὺ ξίρεις τὸ δικὸ σου,
κι' ἐκίνοι περιγελῶντας με μὲ ἄγαν ἑστὸν κακό σου.

«Μὴ σαλιμαρῖξες ἀδικα, μὴ φαίνεσαι σκαρτάδος,
δὲν γίνεταί πολίτευμα σὰν τοῦτο τῆς Ἑλλάδος,

κι' όσο κι' ἂν ἔχουν οἱ Τῶν Μπουλ θαρρακωτὰ βαπόρικ
τί περιμένεις ἀπὸ μὴ Βασίλισσα Βιτώρια,
σὺν βλίπτῃ ὅτι μὴ σπουδῇ
τῆς κούκλαις τῆς μαζέις,
ὅπου σ' ἐνιθίζε παιδί
μ' ἐκείναις νὰ χαζεύῃ ;

«Αὐτὴ δὲν σοβαρεύεται
κι' ἄς πᾶν νὰ κουρεύεται,
αὐτὴ δὲν ἔγεννήθηκε παρὰ γιὰ κοπανίλια,
γιὰ κούκλαις καὶ μουρίλια.»

Κι' ἐγὼ μὲ λόγους περωτούς
τοιαῦτ' ἀπῆνταν πρὸς αὐτούς :
«Ρωμηοὶ κολοκυθόσποροι καὶ σῆς Ρωμηαῖς πανούκλαις,
καὶ τῆς Βιτώριας μοναχὰ νὰ πέρναμε τῆς κούκλαις,
κι' ἀπάνω νὰ τῆς βάζαμε ὅτ' ἄς ἔβρας τῶν πατέρων,
σὺν βιβιχῶ, μωρὴ παιδιὰ,
πῶς εἶγως γρὺ καὶ τοιμοδιὰ
θὰ πῆγαινε καλλίτερα τοῦ κράτους τοῦ συμέρνον.»

Κι' αὐτοὶ γέλουσαν δι' αὐτὰ
τ' ἀνάλατά μου χωρατὰ,
καὶ μ' ἀπαντούσαν σοβαροὶ
πῶς σὺν καὶ τοῦτο δὲν ἔμπορεῖ
πολιτεῦμα νὰ γίνῃ,
ποῦ σ' ἔλους δίκαθ' ἔδνει.

Κι' ἐγὼ, σεπτὴ Βασίλισσα καὶ τῆς Ἀγγλίας Μούσα,
μαζὶ τῶν συμφωνούσων,
γιατ' ἦταν κίνδυνος πολὺς
ὅτ' ἄς ρεῦμα τὸ ρητορικὸ
μὴν ἐπιλοθῆ κι' ὁ Φασουλῆς
μὲ ἔζυλο Συναγματικὸ.

Χαῖρε, σεπτὴ Βασίλισσα λαοῦ κρατικιότητου,
κι' εἰκὼν τοῦ μεγαλείου...
οἱ χαίρετ' ἃ τὸ γέννημα Συναγματικωτάτου
κι' ἐνδύξου Βασιλείου,
ποῦ πολιτεύματα κλωτᾷ
καὶ νόμους κατατρίγων
κάνει τὰ μούτσουνα πατσᾷ
τῶν πολιτεολόγων.

Ἐσὺ, ποῦ γίνῃ σὺμμικτα περιφρουρεῖς κι' ὀριζεῖς,
βεβαίως θὰ γνωρίζῃς
πῶς εἶναι χώρα ποῦ τῆς γῆς, ὅπου καλεῖτ' Ἑλλάς,
καὶ θέλωντας μὴ θέλωντας σὲ κάνει νὰ γελᾷ,
ὡς τύπος δὲ κι' ὑπογραμμὸς θαυμάζετ' εὐνομίας
κι' ἔχει Ταμειὸν Κεντρικὸν μὲ Κεντρικοῦ Ταμεία.

Κι' ἂν τοῦτο τὸ Ταμειὸν τῆς, τὸ τοὺς θεσμούς πιέζον,
σὺν Θεσαυροφυλάκιον δὲν εἶναι τῶν Ἑγγέλων,
κι' ἂν ἄγρηνος δὲν τὸ φρουρῇ Θεσαυροφυλάξ Λόρδος,
πλὴν μὲ φωνὰς διὰ πασῶν
τρέχουν ὡς σμῆνη μελισσῶν
οἱ Λόρδοι Ποσαπέρηνδης καὶ ψάλλον παρχόρδως.

Εἰς τοῦτο μόνον κρέμονται Συνατάγματα καὶ νόμοι
καὶ καθενὸς ἡ γνώμη,
κι' ὅταν τὰ χέρινα ρήτορες κινούμενα κυττᾶς,
πολεμικὸ σμῆμα,
τόνα τοῦ χέρι στρέφεται πρὸς τοὺς ἀκροατὰς
καὶ τἄλλο ὅτ' ἄς Ταμείο.

Τοῦτο τοῦ πολιτεύματος οὐσία καὶ σκοπὸς,
πρὸς τοῦτο κἄποτε κι' ἐγὼ κυττάζω σκυθρωπὸς,
κι' ὅταν κλειδώνεται κι' ἀργῇ
μὰς πᾶνι κρὸς τρῶμας,
καὶ τότε πᾶν δὲν λειτουργεῖ
κανεὶς θεσμὸς καὶ νόμος,
καὶ παύουν τὸ κοινὸν καλὸν κι' οἱ ρήτορες νὰ κρῖνουν
καὶ βράζουν τὰ Συνατάγματα καὶ τὸ ζουμί τῶν πίνων.

Καὶ τώρα, ποῦ τὸ ῥήμαξαν Ρωμηοὶ πρωτο-Πασαδάς
καὶ στίκεται κλεισμένον,
ἀκόμ' οἱ Ποσαπέρηνδης τοῦ κἄνον πασαδάς
μὲ μάτι λιγωμένο,
καὶ κάθε Συναγματικὸς
περὶ πρῶν καὶ βράδου,
καὶ κατοπτρεῖται διαρκῶς
ἐκείνο τὸ ρημάδι.

Χαῖρε, τῶν Ἀγγλῶν Ἀνασσα, μεγάλο θηλυκὸ,
κι' ἂν οἱ Ρωμηοὶ δὲν ἔγανε Ταμείον Κεντρικὸν,
ποῦ νὰ τοὺς κἄνῃ ρήτορας μὲ μάτιμα γουρλωμένα,
τότε ποῦ λὲς, Βασίλισσα, σ' ὀρκίζομαι ὅτ' ὅπως μου
πῶς καὶ χωρὶς πολιτεῦμα καὶ Συνατάγμα κἄνενα
πολλοὶ θὰ τοὺς ἐζήλευαν κι' ἐκ τοῦ οἴκου σου κόσμου.

Ἡ χώρα μας ἐπιθυμεῖ
Ἑλλάς ν' ἀποκαθῆται,
καὶ νὰ λεγόμεθα κι' ἐμεῖς
ἄνθρωποι καὶ πολῖται ;

Θεῖαις νὰ γίνου ὅλ' αὐτὰ
καὶ τάξις κι' εὐνομία ;
παρῖτα μας χωρὶς λεφτὰ,
παρὶ μας τὰ Ταμεία.

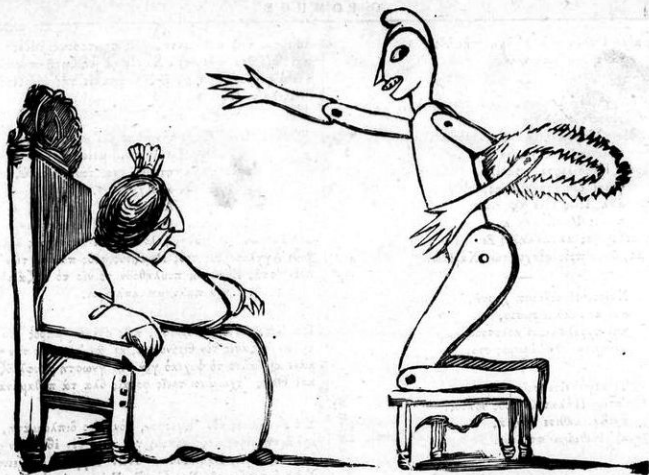
Χαῖρε, σεπτὴ Βασίλισσα, κυρὰ τῶν Ἰνδιῶν
καὶ κόσμων ἀπωτάτων,
καὶ λύτρωσε τοὺς Ἑλληνας ἐκ τῶν ἀπιδίων
σοφῶν πολιτευμάτων.

Χαῖρε, ποῦ ψάλλον σήμερα μικρὸν μεγάλων γλώσσαις
τὸν Θρόνον σου τὸν βράχον...
ποῦ νὰ σοῦ πῶ, Βασίλισσα, τῆς προκοπαῖς τῆς τόσαις
τῶν νέων Τουρκιῶχων.

Ἀυτοκρατορίσσα χρυσὴ,
βεβαίως θεματικὸν καὶ σὺ
πῶς ἐκδικούμενοι μακρὰς αἰῶνων ἀδικίας
τὴν σπᾶθην ἀνεσπάζαμεν πρὸς αἰσχος τῆς Τουρκίας.

Ἐρίεις πῶς ὄρασαμε κι' ἐμεῖς,
καὶ μὲ κοντοὺς λαβάρων
ὀρμήσαμεν ὑπὲρ τιμῆς
πρὸς στρατίας Βαρβάρων.

Καὶ μὲ τὸ ζῆτ' ὁ πόλεμος
μὰς ἐπῆσαι πονούλαμος,
κι' ὡ σὺ σπαθὶ μας λιγερὸν
καὶ σὺ τρυφερὸν βροντηρὸν,
καὶ μὴ μὰς ἔτους καθρινίδας μας, καὶ μπουκὸν ὅτ' ἄς σπητικὰ μὲν
κοντολογῆς μὰς ἐπῆσαν τὰ φαγγαριτικὰ μας.

Κι' ήμεδαποι και γηγενείς
 εξήτουν δρασαι ήμμανείς,
 κι' ήτον ή δρασαι άδρανής,
 κι' δ πόλεμος πρωτορανης,
 που διν τόν έννοισε κανείς.

Κι' ήδειξαμε φως πανερα
 σε κάθε πληρωμασκαρα,
 σε Μουσουλμανούς και λοιπούς
 ποιους το Σύνταγμα καρπούς
 μεις 'στην Έλλαδα βγαζει
 και πόσον μας δοξάζει.

Κι' όποιος νομίζεται σοφός
 βλέπει τα πράγματα σαφώς
 και λίγει τώρα κεκυρώς :
 ετρίς χαίρ' Έλλάς, ένθιων τροφός,
 εξ ής εκπίμπεται τό φώς.

Κι' είδεν ό κόσμος έκπλαγείς
 τα σχέδια τα γόνιμα,
 την αναγέννηση της γής,
 σθίνος, φυχήν και φρόνημα,
 κι' ή δραση του Συνατάγκτος έφάνη πρώτα πρώτα
 'στων ταχυτέρων ποδαριών τόν άφρονον ιδρώτα.

Πού να σου 'πώ, Βασίλισσα, για πάμπαι και χηνόπουλα,
 που 'τρώγαν τάρχοντόπουλα !...
 Η φήμη θα τα 'σάλλισι βεβαίως κι' ως είδω
 και τό νομίζω περιττόν να σου τα τραγουδώ.

Κι' ό τών Ρωμηών Σαλαιοβούρς,
 ό Κορδονάτος Θεοδωρής,
 αυτός ό Μεγαλόσταυρος, αυτός ό μέγας γέρον,
 ό σέβθος ροδοστόλιτον 'στούς δρόμους περιφέρον,

άφου κατεπολήθησ
 τόν πόλεμον τόν τρίτον,
 και τούς Ρωμηούς ήγμισαι
 δι' αγαθών άρρήτων,
 είπε του Ράλλη λυγιστός: «ετρίς άδρανής της ήχόττασ
 και τρίτη νίκη γιόρτασ,
 πάει και αυτός ό πόλεμος, πάει και τούτ' ή ρίστα»,
 κι' άπ' όσαις άδρανής άφησα δρέψη και ου τά ρίστα».

Είπεν αυτά, κι' έπίταξε τό του πολέμου κράνος,
 κι' ήλθεν ό Ράλλης έπειτα, ζανθός ρεπουμπλικάνος,
 να φέρ' ειρήνην ένδοξον και να πληρώση χρέη,
 και τούπαν όλ' οι φρόνιμοι κι' όλ' οι νοικοκυραίοι :
 «ελα με μόνον τόν σκοπόν
 να σώσης εξ άνατροπών
 τών φώτων την έστίαν
 κι' αυτήν την Δυναστείαν».

Κι' ό ριζοσπάστης ό βαρής
 με γλώσσασ όσπερ ζήρος
 προσέλαβε περιχερής
 γλυκύ και πρπον ύφος,
 κι' άθροίζων τα συντόγματα της απροσκαλοίβας
 προς τούς φιλάττους έλεγς μεστός εξ ευρωστίας :
 «αν αίμα τρήχη κόκκινον και 'στάς 'δικάς μου φλίβας
 τό θυσιάζω πρόθυμος ύπέρ της Δυναστείας».

Χαίρε, τών 'Αγγλων 'Ανασσα, προάμη Βασιλείων,
 που συμπληρώνεις σήμερα χρυσούν 'Ιουβιλαιόν.
 Δίξου κι' έμου του πλανήτη και λάλου Φασουλή
 προσφώνησι άσπειαν,
 πλην έντυχώς, που κίνδυνος κανείς δέν άπειλει
 την δρῶσαν Δυναστείαν,
 άλλώς ποιον γεγονός έκ τών τραχιωτέρων,
 τας φρίνας παραφρίσον,

νὰ βλίπτει αἶμα Ράλλιον καθ' ὄλην τὴν ὁδὸν
νὰ τρέχη κρουνηδόν.

Χαίρει, τῶν Ἄγγλων Ἄνασσα, γρηῃ περικαλλῆ,
ἐστὶ καταρτίλιψις τοὺς ἄνδρας Βασιλεῖς.

Χαίρει, ποῦ δὲν σ' ἐτρόμαξε κατακλυσμός καὶ μπόρα
πολιτικῆς γαλιανόρας,
κί' ἂν ἄλλοτε, Βασιλίσσα, ἔβαιλες Διῶρα
γιατὶ δὲν ἦτον ἄνδρας,
ἀλλ' ἴσως λένε μιά φορὰ,
πρωτο-Βασιλίσσα κυρά,
πῶς ἐπειδὴ ποδόγυρος κατάλληλος δὲν ἦτον
ἀρετικὸς ἔβαιλες πρὸς αἰῶρος τῶν Χαρίτων.

Χαίρει, Βασιλίσσα χρυσῆ,
καὶ κατακκαμάρωσου,
καὶ παραλεύνου κολοσσοὶ
τρικρότων ἀπ' ἐμπρός σου.

Τὶ μεγαλεῖον σοῦ γελᾷ
ἐστὼν Παλατιῶν τοὺς θόλους,
ἀνέβα, κάθισε ἤψηλά,
κί' ἐπιθῶραι στόλους.

Ὅποιοι πλοῦτοι ἐκθαμβοὶ !
τὶ σὺ, τὶ σουερίδες ! . . .
τὶ πλήθος γύρω σου βομβεῖ,
τὶ Λόρδοι, τὶ Μυλλαιίδες !

Ὅπου κί' ἂν πᾶς κί' ὅπου σταθῆς
τὶ κόμοι, τὶ θαλίαι,
καὶ ζήτωσαν βῆ καθεὶς
τοιαῦτα Βασιλεῖαι.

Ὅμοβροντίας ἄκουσε καὶ γδοῦπος πυροβόλων,
ποῦ φρικτὴ περίτρομον καὶ φάγει κάθε κῆτος,
ὅμως ἐπιθῶρησε καὶ τῶν Ρωμηῶν τὸν στόλον,
ὅπου καταβομβάρδιζε τὸ πᾶν ἀκαίκριτας,
κί' ἔδλεπαν φῶς πυρῶν
τὰ βῆθη θαλασσῶν,
κί' ἀνοίγων νέον ὄρμον
λαμπρὰς ἐνίκα νίκας,
κί' ἐνίσπειρε τὸν ὄρμον
εἰς ἀχυραποθήκας.

Χαίρει, τῶν Ἄγγλων Ἄνασσα, ποῦ κουτουλας μὲ τέσσερα,
μὰ ὅς καὶ τῆς ἀρμάδας,
ὅπου καταβομβάρδιζαν τῆς Πρίβιζας τὰ κάστρα
δρο μῆνης κί' ἔδομαδες,
καὶ μπᾶμ ἔδω, καὶ μπᾶμ ἐκαὶ
τρομακτικαὶς ὀβίδες,
ποῦ τῆς φυγῆς οἱ πανικοὶ
πίσαν καὶ τῆς μαριδῆς,
καὶ ὄθλου δὲν ἐντρέποντο
κί' ὀλοταχῶς ἐτρέποντο
πρὸς ἄτακτον φυγὴν
κί' ἐξήρχοντο στὴν γῆν,
κί' ἂν δὲν ἐβῆσα ζέφυρος, καὶ πότα τραμουντάνα,
ὁ δὲ ἄβλος θὰ σῆκωνε τῆς Πρίβιζας τὴν μάκνα.

Βοήθησέ μας, Βασιλεῖς, εἰρήνη νὰ τελεωσῆ,
κατὰφαιρε τὸν Πατισᾶν τὴν Κρήτη νὰ μὴς ὀσῆ,

λυπήσου τοὺς πολεμιστὰς τοὺς πρωτοφουκαράδες
καὶ πῆς τοῦ φίλου τοῦ Χαμίτ νὰ μὴ ζητῆ παρὰδῆς,
γιατὶ φοβῶμαι μὴ γενῆ ἐστὸ κράτος τῆς ἀνδρείας
Ἰωβιλίων δεύτερον κί' ἄλλης μουρλουζαρίας.

Ἐλήσσε, Βασιλίσσα, τὸν τόπο τὸν μουρλουζῆ
καὶ γῆς μὴν πάθη μειωσιῶν,
καὶ τὸν Χαμίτ παρτίτσε μονάχος του νὰ σκούρη
γιατὶ τὴν ἀποζήμιωσιον.

Χαίρει, τῶν Ἄγγλων Ἄνασσα, κί' ἐπάκουσον κί' ἐμοῦ,
λάβε με τὴν ἀνταγίσταν δεκατῆ Πανελλήνων,
καὶ λύτρωσ' ἐκ τοῦ μῆλλοντος καὶ προσεχούς λιμοῦ
τοὺς Ἄγγλοφίλους τοὺς Ρωμηούς, τοὺς παῖδας τῶν Ἑλλήνων
πρὶν ὅτῃς Εὐρώπης ποληθῶν τὸ νέο τὸ παζάρι
γιὰ παληρομακαλιάρου.

Γιὰ ὅς, Αὐτοκρατορίσσα, πῶς στένω ἐμπρός σου σούζα,
κί' ἂν ὀξάσας τὸν Θρόνο σου, κί' ἂν ἔτιμησες τὴν γίνα σου
κάνε κί' αὐτὸ τὸ ψυχικὸ γιὰ τὴν γνωστὴ μουρλουζα
καὶ Θεὸς σ'αχώσει τρεῖς φορὰς ὄλα τὰ παιδάμνα σου.

Σ ἔ ρ ἔκαμες τὸν Ἐγερτον, τὸν φίνο διπλωμάτην,
κί' ἀντήμειψες τοὺς κόπους του, ποῦ δὲν ἔβηκαν φροῦδοι,
ὅμως κί' ἐγὼ, Βασιλίσσα, ὅταν Ἄγγλων τὸ γενίαι
Σ ἔ ρ ὀνομάζω τὸν Σκουῖ, ὅς Σ ἔ ρ καὶ τὸν Σκουλούδη,
κί' ὄλου τοὺς ριζοσπάστας
τῆς τελευταίας πάστας,
ποῦ τύφλα νᾶχη ἐμπρός σ' αὐτοὺς κί' ὀμίγας Λαθουσίρ,
θὰ τοὺς βαπτίσω Σ ἔ ρ,
καὶ μὲ ντορῆθ θὰ περπατῶ ἐστὸ Κεντρικὸν τριγύρω
καὶ τᾶντερά μου σέρνωνας τὸ Σ ἔ ρ θὰ τοὺς σεβρίω.

Χαίρει, μὰ σὴρ Βασιλίσσα, ποῦ τέτοιο γῆρας εἶδες,
χαίρει σοῦ λένε καὶ Ρωμηαῖς, ποῦ κάνουν τῆς Ἄγγλιδες.
Καὶ τῶν Ἑλλήνων ἡ πατρίς σ' ἐτίμησ' ἐκαίριτος
καὶ μ' ἔσταλ' ἐν στολῆ.,
σὶ χαίρειτῆ, Παντάνασσα, κί' ὁ Σ ἔ ρ ὁ Περικλέτος
κί' ἡ Λαῖδη Φασουλή.

Χαίρει, μαμμίτσα λατρευτῆ, κί' ἔλήσσε τὸν κλαίοντα...
ἤθελε κί' ὁ Διάδοχος νάθη νὰ πῆ τὰ δόντα,
πλὴν κατ' αὐτὰς περὶ πολλὰ περίλυπος τυρβάζει
καὶ μῆσα ἐστὰ Στρατοπέδα μονάχος του ριμβάζει,
κί' ἐκεὶ τὸ ζῆρος καμπυλῶν
ἄρος κρατεῖ σιωπηλόν,
καὶ στέκει φύλαξ ἀπειλῶν
πῶς δὲν θὰ πῆσ' ἐπὶ τὸν πλὸν
ἡ δόξα τῶν Θερμοπυλῶν.
Χαίρει, Παντοκρατορίσσα,
ποῦ τῶσση σ' ἐξιστόρησα
Ἑλληνικὴν ἀνδρείααν
μὲ μάγον ρητορείααν.

Φιλῶ τὴν χεῖρα τὴν σεπτήν τῆς γηραιᾶς Ἄγγλιδος,
σὶ χαίρειτῶ, σὶ προσκυνῶ, καὶ ἐκπαφέτω χάμα,
κί' ἐνθ' σκορπῆς παράσθημα τῆς ἐπιγονατῆδος
ὀθῶς, Βασιλίσσα, κί' ἐμάς ὀδο τρεῖς τοσούτῃς ἄμμο.

Ὁ Γεωργῆς ὁ Σανθόπουλος, χριστιανὸς ἐκ τῶν πρώτων
καὶ καλλιτέχνης πλοῖουσις εἰς ἄστρον μουσικόν,
Μῆρς ἔγραψε Σηλοδονεῖον μὲ πᾶσαν, μὲ ἄρτον,
καὶ μέλος ἀρμάνιον καὶ δὴ πολεμικόν.
Καὶ ἄρα ποῦ τὸ στήθ' μας ἡ ἄλμας τὰ πῆσαι
καθεὶς πρὸς ἀνακούρσιον αὐτὸ τὸ Μῆρς ἐς καίρ.